

Help, Ik ga terug naar huis ..

Help, Ik ga terug naar huis ..

Mark Donkersloot

Auteur: Mark R. Donkersloot
Jaar: 2023 - 2025
Druk: 1^e druk
Drukkerij: POD
ISBN: 9789403856391

Geen enkele inhoud van dit boek mag zonder toestemming van de auteur, Mark Donkersloot, worden overgenomen, verveelvoudigt of gekopieerd. Het is tevens niet toegestaan om het openbaar te maken door middel van druk, fotokopie, digitale uitingen of op welke wijze dan ook zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur.

© 2023 – 2025 MD

De genoemde personen en situaties in dit verhaal zijn fictief. Iedere gelijkenis is dan ook gebaseerd op puur toeval.

Op de genoemde bestaande merken rust copyright en zijn beschermd door Nationale of Internationale wetgeving. De gebruikte merken zijn alleen gebruikt omdat zij kwaliteit voorstaan en een duidelijk onderscheidend vermogen hebben met hun luxe producten

Voorwoord	7
Het start met onwetendheid ..	9
Zoeken naar het bekende ..	15
Dag pa	37
Eenzaam is meer dan alleen ..	60
Het eerste contact ..	69
Een vriend helpt ..	76
Een afspraak voor een afspraak ..	94
Quattuor annis tergum	105
Ongewenst maar gezien ..	115
Een nieuwe bekende	124
Wat als het anders was ..	156
En toen waren het er vier ..	193
Achter het gordijn ..	210
Onverwacht vakantie	215
Van thuis naar huis	246
Nihil sine Labore	278
Mokoto Yahoshi	292
Van Oost naar het westen ..	314
En toen ging de deur pas echt open ..	330
Slecht nieuws is goed nieuws ..	335
Terug in thuis	348
Nawoord ..	360

Voorwoord ..

Help, ... is een serie van drie boeken. Het volgt het verhaal van Peter van Dielen die een grote prijs wint en welke keuzes hij kan, mag en moet maken.

Het is een fictief verhaal wat ik geschreven heb vanuit mijn hobby; verzinnen van verhalen.

Ik ben een beelddenker en een verhalenverzinner, maar ik ben geen Neerlandicus. Dus er staan fouten in dit boek, zinnen die niet goed lopen, ik heb gekozen om te werken met ‘ in plaats van “, omdat ik dat zelf mooier vind.

Heb je toch iets gevonden en je wil dat aan mij melden ter verbetering?

Dan kun je mij bereiken via: Auteurmarkdonkersloot@gmail.com

Belangrijkste is dat je van het verhaal geniet, zoals ik genoten heb van het verzinnen en schrijven ervan.

Eerst was er niets, Peter bestond nog niet, Xavier kende ik nog niet, Samfira en Abbas hadden nog geen plek in de wereld van het geschreven woord en zo is er langzaam een wereld ontstaan.

Hieronder mijn boekenlijst:

- Help, ik ben niet meer arm - afgerond
- Help, wie word ik - afgerond
- Help, ik ga terug naar huis - afgerond
- Ik wens..(met illustraties van Wouter Goudwaard) – afgerond

- De Drentse caravanmoord – Komt uit in 2026
- St Elizabeth – Werk ik nu aan

Het start met onwetendheid ..

Xavier schoot wakker in zijn fauteuil. Hij keek om zich heen, maar er was niets vreemds te zien. Hij had het idee dat hij uit een slechte droom was ontwaakt. Een naar gevoel bleef hangen in zijn onderbuik. Het vliegtuig zoemde zachtjes op tienduizend meter en er hing een stilte die alleen werd onderbroken door zachtjes gepraat achter hem. Hij drukte op het touchscreen voor hem en de stoel gleed overeind. 'Wenst u wat te drinken, mijnheer?', hoorde hij Terry vragen.

'Een glas water graag, Terry.'

De butler liep terug naar de pantry en Xavier zakte weer weg in de flarden van een slecht achtergebleven droom. Een jaar geleden had hij ook een dergelijke droom gehad.

Hij was in slaap gevallen in zijn tuin en had gedroomd dat alles wat hij gewonnen en bereikt had, slechts een droom was. Weg waren de nieuwe mensen om hem heen, zijn huis, zijn paleis, zijn vliegtuig, zijn auto's en zijn geld. Alles was weg en hij stond weer in zijn oude huiskamer, de huiskamer van zijn vroegere huurhuis. Hij was als in een shock naar beneden gelopen waar zijn oma hem had aangesproken.

Pas weken daarna kon hij zich de droom weer herinneren, maar het was toen als een zaadje in zijn hoofd gaan zitten.

'*Voordat het een echte plant wordt, moet ik er wat aan doen,*' had hij tegen zichzelf gezegd en contact opgenomen met Jacques Brevaert,

de psycholoog die aan het begin van zijn loterij avontuur bij het team was aangesloten.

Met de 363 miljoen euro die hij had gewonnen was zijn leven veranderd in een waanzinnig avontuur en was hij opgebloeid in zijn nieuwe omgeving. Hij had een aantal zakelijke beslissingen genomen, sommige met aardig wat risico, maar uiteindelijk bleken dit, op een misser na, goede beslissingen te zijn geweest en hij wist inmiddels dat hij zich nooit meer zorgen hoefde te maken. Daarom wilde hij dat zaadje niet in zijn hoofd hebben.

Na een aantal sessies met Jacques en bepaalde zaken uitgezocht en geregeld te hebben die te lang al waren uitgesteld, waren de gedachten om alles te verliezen uit zijn hoofd verdwenen.

Terry plaatste het water op het plateautje naast zijn fauteuil. Een druppel condens gleed langs het glas naar beneden en landde op het witte servet. Hij dronk het glas in een keer leeg en gebaarde naar Terry voor een refill.

De mist van de droom trok weg en hij keek uit het raam waar hij een mooi wit en zonovergoten wolkendek zag. Xavier glimlachte om een vergelijking die hij in zijn hoofd maakte over het ontwaken van hem en de zon.

Het grote screen voor hem gaf aan dat ze over 10 minuten zouden landen in zijn tuin. Thuis.

Hij was helemaal klaar voor deze geplande vakantie, hoewel zijn hele leven meer een aaneenschakeling was van vakanties voor zijn gevoel. Hij werkte 1 dag in de week in zijn eigen investeringsmaatschappij en

dat was alleen om de koers op grote lijnen uit te zetten. Zijn beide directeurs waren capabel genoeg om de dagelijkse leiding van zijn koers uit te werken en uit te voeren.

Nu zat hij in zijn vliegtuig na een week in China op bezoek te zijn geweest bij de moeder van Cong en Zhen. Voor de beide dames was het een familiebezoek geweest, maar iedere dag hadden ze hem voorzien van een zwaar trainingsprogramma. Hij had gemerkt dat, ondanks dat zijn lijfwachten hem goed trainde, het niveau in de Dojo van hun moeder nog een stuk hoger lag. Waarschijnlijk was dat ook de reden dat hij nu in slaap was gevallen.

Een blauw lampje lichtte op en Terry liep bij iedereen langs om de glazen op te halen. Het vliegtuig zette de daling in en alle veiligheidsriemen gleden automatisch dicht. Een moment lang zag niemand iets terwijl ze door het wolkendek gleden, maar toen het vliegtuig verder daalde werd de aarde zichtbaar. Hij had met de pilote afgesproken dat zij hem vooraf zou waarschuwen en dat zij eerst een rondje over zijn domein zouden vliegen. Hij zag op het scherm voor hem dat het vliegtuig over drie minuten boven zijn landgoed zou arriveren en dat ze toestemming hadden om er overheen te vliegen. Als een klein kind keek hij met spanning naar buiten.

Dit was nu zijn tweede huis. Het was een gigantisch project geweest en hoewel het paleis in zeer goede staat was geweest, was er veel voor nodig geweest om alles aan te passen zodat het privé bewoond kon worden. Na maanden van verbouwingen en aanpassingen was het eindelijk naar zijn wens en bijna af. Er werd nu nog gebouwd aan

de linkervleugel, maar het paleis zelf was klaar zodat hij daar zijn vakantie in door kon brengen. 1 gedeelte was later gepland, omdat hier verschillende films en series werden opgenomen, wat een mooie financiële meevaller was gebleken.

Het vliegtuig gleed nu over de grens van zijn domein. Het was een mix van weilanden, een rivier, akkers en heel veel bos. Bijna in het centrum lag, op een kunstmatige berg, zijn *paleis*. Hij had het voor een belachelijk lage prijs over kunnen nemen, maar de verbouwingskosten waren stevig geweest. Door veel werk lokaal uit te besteden, was de bevolking betrokken bij de opbouw en hopelijk zou zich dat vertalen in een goede verstandhouding.

Hij had zich voorgenomen om een groot gedeelte van de mensen die betrokken waren bij de bouw en de leveranciers uit te nodigen voor een soort openingsfeest.

Ze vlogen richting het paleis en het oogde als een droom. Het gebouw strekte zich over enkele honderden meters uit en zag er prachtig uit in de vroege opkomende zon. Het midden terras lag vijftien meter hoger dan de tuinen eronder en gaf een prachtig uitzicht over die tuinen. Ze maakte nog een rondje en toen schoten ze over het dak naar de landingsbaan.

Na een snelle daling en een zeer korte remweg stonden ze stil. Iedereen wachtte even op een teken vanuit de cockpit en toen het groene licht opgloeide, kwam iedereen in beweging.

Xavier bleef nog even zitten. Hij wist dat hij alleen maar in de weg zou lopen nu iedereen zijn thuiskomst voorbereidde.

De deur gleed open en de trap gleed naar onderen uit. De elektrische wagen stond klaar en de bagage werd overgeladen nog voordat hij zelfs maar de onderste trede had aangeraakt.

Hij keek om zich heen en genoot van de tuin, de geur van het vliegtuig, de warmte van de zon en het feit dat hij dit nu ook thuis kon noemen.

Wat echter een vakantie zou moeten worden, zou een nieuw avontuur worden in het leven van Xavier.

Zalig zijn de onwetenden.

Zoeken naar het bekende ..

'Nee, deze is het ook niet.'

Met een lichte zucht klapte Xavier het scherm dicht.

'Zit er echt niemand bij?'

'Wat denk jij?'

'Nou misschien die vrouw uit Boskoop en die andere, even kijken, ik het opgeschreven, oh ja, die man van die wagens, dat lijkt me een geschikte.'

'Misschien wel. Maar ik voel nergens een klik. Hoeveel Cv's hebben we nu doorgenomen en bij hoeveel hebben wij samen het gevoel gehad dat het klikte met een kandidaat? Niet één!

Het moet iemand zijn die echt wil en het kan, met empathisch vermogen voor diegene die armoede als een dagelijkse last ervaren, maar die ook de hersens heeft om leiding te geven aan mijn stichting. Ik zie alleen maar mensen op HBO of universitair niveau die hun hele leven lang al in dit soort werk zitten. Ik zoek geen liefdadigheids-bobo. Ik zoek iemand die bij mensen thuiskomt, zich daar goed voelt, ziet wat er aan de hand is en dat wil verbeteren, maar die net zo makkelijk ook met een directie rond de tafel kan zitten om te onderhandelen. Ik heb die hier niet tussen gezien.'

'Jij kunt het.'

'Dank je wel, maar ik wil juist achter de schermen bezig zijn en niet op de voorgrond.' Xavier keek Beau aan.

Ergens gloorde er iets aan de horizon van zijn ideeënwereld, maar hij kon er zijn vinger niet op leggen. Zich suf staren naar Beau bleek ook niet te helpen.

‘Weet je wat, neem ze allemaal nog eens door en ook diegene die we al opzij hebben gelegd en kijk dan, op basis van wat ik net zei, wie er echt overblijft. Vraag aan Natascha of ze ook eens wil kijken, gewoon vanuit een ander gezichtspunt. Ik weet dat het niet bij haar taken hoort, maar zij kan er met een frisse blik naar kijken. Ik zoek dus iemand die alles kan van wat ik zonet zei, maar ook begrijpt dat je iemand kan helpen, maar als je creatief bent, misschien wel veel meer mensen voor hetzelfde geld.’

‘Ik begrijp het. Verder nog iets?’

‘Nog een ding. Vanavond ga ik met Bedřich en Drahomir eten. Wil jij iets reserveren en doorgeven aan Alfred?’

‘Prima, hoe laat?’

‘Acht uur.’

Xavier stond op en ging op een groot lounge-bed liggen die onder het prieel stond. Het prieel stond op het centrale terras en van hieruit had hij een prachtig vergezicht over zijn tuinen en zijn landgoed. Hij kon precies tot de derde heuvel kijken. Daarachter begon het land van zijn buurman, boer Bedřich Dvorak.

Vandaag was het de zesde keer dat hij in zijn eigen paleis was, maar dit was de eerste keer dat hij het als zijn tweede huis kon beschouwen en lekker buiten kon liggen. Hij had net ontbeten en een korte meeting met Beau gehad.

Hij was op zoek naar iemand die zijn stichting zou kunnen leiden, maar hij kon nog steeds niemand vinden die geschikt was voor deze rol. Hij liep al langer met het idee om mensen te helpen die, buiten hun schuld om, in de problemen waren gekomen, maar het was er door alle drukte pas een maand geleden van gekomen dat hij er gericht aandacht aan kon geven.

Zijn plan was om na vandaag de komende twee weken heerlijk niets te doen. Vakantie dus.

Nou ja, bijna niets doen. Hij had wat afspraken gemaakt met wat vrienden en kennissen in de buurt, hij zou naar een wijnproeverij gaan met het idee om eventueel ook zakelijk partner te worden en hij wilde een paar dagen in Praag doorbrengen.

Genietend van de zon, liet Xavier zijn hand door zijn haar glijden en bedacht dat de afgelopen periode zijn staf goed in hun rol waren gegroeid. Het was eigenlijk zonder slag of stoot gegaan.

Terry was redelijk snel een vertrouwde vriend geworden. Hij was er altijd, zorgde voor alles wat het leven van Xavier makkelijker maakte en was stabiel in zijn rol als privé butler.

Beau en Natascha waren het tweede schot in de roos geweest. Hij zou ze nu al niet meer kunnen missen. Natascha was niet alleen zijn Estate manager, maar ook een goede vriendin geworden met wie hij heel veel kon delen en misschien nog meer kon lachen. En als José langs kwam, de partner van Placide, dan liepen de tranen over hun wangen van het lachen. Het was soms vreselijk hoe melig ze met z'n

drieën waren, maar Xavier kon eerlijk zeggen dat hij nog nooit zo gelachen had als met deze twee mensen.

Beau was anders. Je gaf een half woord aan haar en de rest vulde zij in. Ze pakte alles op, controleerde alles, instrueerde de mensen op een prettige, duidelijke manier over de verwachte taken en deed alles wat er voor nodig was om Xavier onbezorgd door het leven te leiden. Zij was een enorme steun voor hem, zeker omdat het voor hem vaak nog uitpuzzelen was hoe het nu precies ging in de wereld van het grote geld. Hij was blij dat de relatie tussen Natascha en Beau op geen enkele manier in de weg zat tijdens het werk. Ze waren professioneel onafhankelijk van elkaar, maar ook als stel waren ze een power team en dat maakte hen beide weer individueel sterk. De bezorgdheid die hij tijdens het sollicitatiegesprek had uitgesproken was volledig ongegrond geweest.

‘Xavier, pardon. Ik heb uw zonnebrand op de tafel hier gezet. Vergeet u zich niet in te smeren?’

Xavier werd uit zijn gedachten gehaald.

‘Sorry Terry, wat zei je?’

‘Uw zonnebrandcrème mijnheer, vergeet u niet in te smeren.’

‘Dank je wel.’

Terry liep weer weg en was, ondanks de temperatuur, keurig netjes gekleed in een licht zomerkostuum; ‘De kracht van wol,’ dacht Xavier, die zelf in een korte broek in de zon lag. Een groot contrast.

Vanaf het zwembad kwam de stem van Cong. ‘Moet ik u anders even insmeren?’

Xavier schoot in de lach; 'Nee dank je. Ik heb al geen energie meer na de training van vanochtend. Als ik jullie laat begaan, dan heb ik nergens meer energie voor.'

'Behalve voor één ding,' volgde er vanuit de dames met een lach er achteraan.

Hij pakte de crème en smeerde zich in. Hij keek naar Cong en Zhen. Hoe professioneel ze ook waren en hoe goed ze ook waren in hun vak als persoonlijke beveiligers, hij had nog nooit twee zulke oversekste dames gezien. Zodra er andere mensen bij waren, dan waren ze stil, alert en rustig aanwezig. Ze waren op de hoogte van de etiquette en er was niets waar hij zich aan kon storen. Maar zodra ze alleen waren, of samen met Li Ming, dan vielen die maskers af en kwamen er twee giechelende schoolmeiden tevoorschijn. En ze waren zeer assertief in hun seksuele avonturen.

Het werd bediscussieerd, ook tijdens de trainingen, ze keken naar allerlei films en internetsites, ze deden spelletjes op het internet met anderen mannen en vrouwen en als ze iemand echt leuk vonden, dan gingen ze erachteraan. Los daarvan hadden ze een enorme voorkeur voor bloederige spelletjes op de gameconsole en het kon gewoon niet gek genoeg voor deze twee.

Ze hadden heel voorzichtig gepolst of Xavier ook open stond voor hun lichamelijke hobby, maar Xavier had al snel aangegeven dat hij daar niet de juiste persoon voor was en dat hij van hun andere zaken verlangde. Dit weer tot groot vermaak van Cong en Zhen, die hem daarna helemaal niet meer met rust lieten. Xavier kon ertegen en vond het eigenlijk ook wel leuk, maar hij hield altijd een bepaalde

grens aan en die mocht niet overschreden worden. Hij was hun werkgever en de persoon die beveiligd moest worden en zij waren zijn lijfwachten.

Voor Cong en Zhen waren dit makkelijke tijden, zij hoefde alleen maar in de buurt van Xavier blijven, maar er was genoeg ruimte voor hen om tijdens die vakanties hun eigen gang te gaan.

Op dit terrein was het, net zoals met zijn huis in Forceterre, veilig en bewaakt en iedere inbraakpoging werd door het Amessu systeem gedetecteerd en tegen de tijd dat iemand bij Xavier zou zijn, was alles al in rep en roer, stonden Cong en Zhen, maar ook Li Ming al bij hem en waren de mensen van Dennis, ook hier in Tsjechië, al bij hem of onderweg naar hem toe.

Maar ze waren, naast oversekst, zeer trouw, dus ze bleven in de buurt.

Hij liet zich weer achterovervallen en liet de zon op zijn huid schijnen. 'Heerlijk niets doen,' zei hij hardop en met een subvocale opdracht gaf hij de opdracht om op het terras een playlist aan te zetten.

*'I cannot let you go
You are too close to me
So, hold my hand in your hand
And let us be*

I will never walk away

*So, if you stay, here I am
And just say what's on your mind
Oh love me....'*

De tekst gleed over het terras heen en voor Xavier was het een lied dat over een Samfira ging, zijn Samfira, of in ieder geval de Samfira uit zijn verleden. Het lied kwam dichtbij wat hij had meegemaakt met haar, het trof hem, iedere keer weer. Al was ze nu ver weg en in een andere wereld, als een mistige geest was ze altijd aanwezig op de achtergrond.

Af en toe schonk hij wat ijswater in en uiteindelijk liep de ochtend tegen haar einde aan en vond hij het wel genoeg. Hij kon tijdelijk wel niets doen, maar uiteindelijk werd hij onrustig en met die gedachte sprong hij in het zwembad.

Het koele water deed het warme lichaam van Xavier goed en hij zwom een paar baantjes heen en weer. 'Xavier, de lunch is geserveerd en het team is onderweg.'

'Dank je, ik kom eraan.' Hij keek naar de beide dames.

'Kom dames, kleding aan en eten. Ik wil niet dat mijn team afgeleid wordt door jullie bikini's. Dat geldt ook voor Terry, zeker niet nu hij meetraint.'

'Is dat een uitnodiging om hem uit te proberen?', giechelde Cong meteen.

'Als je het maar uit je hoofd haalt, die arme man. Ik heb hem veel te hard nodig.'

‘U bent een moeilijke baas.’

‘Ja, maar wel ontzettend knap,’ grapte hij terug.

Hij stapte onder de buitendouche en deed de badjas, die Terry voor hem klaar had gelegd, aan. Hij liep door naar de kleedruimte naast het zwembad. Terry had een luchtig driedelig zomerkostuum voor hem klaargelegd, inclusief een wandelstok die voor hem een vast accessoire was geworden.

De lunch werd buiten geserveerd. De ruimte was afgezet met gaas. Alfred zat al aan tafel met Beau en Natascha en Li Ming kwamen net aanlopen.

‘Goedemiddag allemaal en wat eten we vandaag?’

‘Ilse heeft een koude visschotel gemaakt voor het hoofdgerecht met verschillende salades en notensla. En vooraf heeft zij een dikke bouillabaisse gemaakt, vandaar dat u allemaal een klein bordje krijgt. Anders komt u niet aan de visschotel toe. Voor Alfred heeft zij een tomaten crème soep met tomaten uit eigen tuin gecreëerd. Er wordt uiteraard brood bij geserveerd met verschillende soorten boter.’ Terry draaide zich om en knikte met zijn hoofd.

Ilse kwam met twee dames de open ruimte inlopen en de soep werd uitgeserveerd. Op de achtergrond klonk zachtjes Cubaanse muziek, voldoende om dit schouwspel een exotisch tintje te geven, als dat al nodig was.

De bouillabaisse rook heerlijk en hij smaakte nog beter. Vol van smaak, goed gevuld, romig. Xavier kon hier verslaafd aan raken. Ook Terry was aangeschoven en nu werd ook voor hem de soep

geserveerd. Verschillende onderwerpen werden besproken en Xavier vond het prettig om te zien dat Alfred zo betrokken was bij het gesprek. Hij was helemaal opgeleefd na de financiële hulp die Xavier hem had gegeven, direct bij zijn intrede als chauffeur. Zeker nu ook de vrouw van Alfred, Magda, bijna helemaal stabiel was. Het feit dat ze beide weer aan het werk waren en een inkomen hadden, had Alfred veel zelfvertrouwen gegeven. De hulp die hij aan Alfred had gegeven was een hele goede investering geweest. Niet financieel, maar op menselijk vlak. Het was leuk om te zien dat hij meer dan alleen een chauffeur was, maar ook een echte autoliefhebber. Alfred had het dan ook geen enkel probleem gevonden om vanuit ForceTerre, alleen, met de nieuwe Bentley naar het paleis te rijden terwijl Xavier lekker in het vliegtuig zat en voor de deur kon uitstappen.

De lunch verliep ontspannen. Xavier en Li Ming liepen na de lunch samen naar zijn werkkamer. Hij had samen met haar en Joey, de technische directeur van zijn investeringsmaatschappij, een aantal aanpassingen gemaakt in de oorspronkelijke lay out van het paleis. Een van de dingen die hij vooraf had bedacht was het feit dat hij, maar ook het personeel, iedere dag kilometers zou moeten lopen om in en door zijn eigen vertrekken te kunnen komen.

Om dat nu tegen te gaan werd alles vanuit een centraal punt geleid en dat werd weer verdeeld via drie decentrale locaties in het paleis. Dit zorgde ervoor dat iedereen overal snel kon zijn, zonder dat men bezig was met een marathon. Ook had hij de MESA nu in het groot ingezet

en iedereen had er een, maar dan de XL-versie. Door deze intelligente, mobiele kastjes in te zetten, had iedereen haar of zijn spullen steeds in de buurt, omdat de MESA kastjes achter de aangewezen persoon aan bleven rijden.

Een tweede maatregel was dat hij robots in had gezet om mensen de weg te wijzen. Je drukte gewoon waar je naar toe wilde en de robot, die tot kniehoopte kwam, wees de weg.

De butler zorgde uiteraard voor de gasten en dat zij op de juiste plek aankwamen, maar voor de mensen die hier af en toe werkten en bezoekers was dit ideaal.

Diefstal van deze leuke machientjes had weinig nut, omdat Amessu meteen reageerde als een robot het huis zou verlaten, maar ook als ze meer dan twee kilometer van het huis af waren, dan gaven ze een elektrisch signaal af over hun locatie en een foutcode zorgde ervoor dat het systeem tijdelijk was uitgeschakeld. Ze konden dan teruggehaald worden, nieuwe module erin en klaar.

Na het overleg nam Xavier zijn mail door. Hij mocht dan wel vakantie hebben, inclusief het feit dat hij sowieso maar een beperkt aantal dagen per maand werkte, hij was wel de CEO van zijn investeringsbedrijf met aardig wat investeringen. Placide had de dagelijkse leiding en Joey de technische leiding over alle projecten, maar over de richting nam Xavier de beslissingen. En nu zij een flink aantal zaken hadden openstaan, kon hij de beide heren niet vleugellam maken. Uiteindelijk ging het om miljoenen die uitstonden. Hij bekeek online de agenda en wat binnengekomen uitnodigingen die

Beau al had gescreend en klikte op een paar 'yes', maar op de meeste 'no'. Hij las het nieuws van de Franstalige website Le Hibou, maar er was niet veel bijzonders. Het weer voor de komende dagen beloofde wel veel goeds.

Hij stapte uit de koelte van zijn werkkamer het balkon op en bekeek en genoot nogmaals van het uitzicht. Vanaf deze tweede verdieping kon hij nog verder kijken en alle tuinen aan de achterzijde zien. Het was een sprookje. Het hele project had hem bijna twee keer zoveel gekost als gebudgetteerd, maar het was het wel waard geweest. En nu het met een aantal projecten goed liep plus de inkomsten van de opnamen bij het paleis door een streamingsfirma met een aantal series en een filmmaatschappij, hoefde hij zich geen zorgen te maken over die kosten, als hij dat al deed.

'Nee, dit is een goede investering,' had hij een aantal keer tegen zichzelf moeten zeggen nadat hij de facturen voorbij zag komen. Maar hij had het vertrouwen in zichzelf gehad en in zijn visie.

Eenmaal weer bij zijn bureau plofte hij neer. Xavier pakte voor de derde keer de envelop met daarin een ouderwets geschreven brief. Hij was er heel blij mee geweest. Hij had een maand geleden, voor het eerst in al die tijd, eindelijk besloten om te schrijven naar Abbas. Omdat Xavier een andere lijfstijl had dan de persoon die Xavier in het verleden was geweest, Peter van Dielen, en dus ook andere keuzes maakte, wilde hij nu niet opeens pocherig en opscheppend overkomen naar zijn oude vriend toe. Ook wilde hij niet dat er te veel

informatie over hem in zijn oude wereld terecht kwam, de wereld van Peter. De man die hij 32 jaar lang was geweest. En als hij niet ooit een lot had gekocht van de Europeesche Landen Loterij, dan was Peter vandaag gewoon aan het werk geweest in de fabriek. Dus hij had zich redelijk op de vlakte gehouden over de omstandigheden, maar wel geschreven dat het goed met hem ging, dat hij veel vooruitgang had geboekt met zijn nieuwe leven en met een flink aantal kansen bezig was. Verder had hij veel vragen gesteld en uiteraard gehoopt dat alles goed ging met zijn vriend.

Hij dacht eerst dat het vreemd zou zijn om na ruim twee jaar opeens met een brief op de proppen te komen, maar Abbas had hem ook niet gecontacteerd. Abbas was daar gecompliceerd in. Hij had het zeker moeilijk gehad met de keuze die Peter had gemaakt om te vertrekken uit zijn oude leven, maar Abbas had hem daarin ook gerespecteerd en dat was de reden dat Xavier, voorheen Peter, niets van hem had gehoord.

‘Wanneer was het ook alweer dat wij elkaar voor het laatst zagen? Allemachtig, toen zijn we nog samen gaan eten in dat eetcafé, oh nee! Daarna zijn wij nog wezen stappen, met Samfira. Wat is de tijd hard gegaan zeg,’ mompelde hij met de brief voor zich.

Beste Peter

Wat ben ik blij dat je geschreven hebt en dat ik nu dus eindelijk iets van je hoor. Je hebt geen idee hoe vaak ik je had willen schrijven, maar ik wilde je de ruimte geven waar je om had gevraagd. Omdat er

geen dringende zaken waren, behalve een vriend die ik mis, heb ik dat dus niet gedaan.

Maar hoe gaat het met je? Uiteraard schrijf je wel iets over jezelf, maar echt concreet is het niet. Dus je maakt me wel nieuwsgierig. Tussen de regels door lees ik dat je het heel druk hebt, terwijl ik al die tijd dacht dat je als student door het leven ging, ergens rustig op een kamertje. Dat lijkt me dus niet helemaal de waarheid. Ik zal wel blij zijn om je te zien, zodat ik kan zien dat het goed is.

Met mij gaat alles goed. Ik werk nog bij Van Ghaalen en dat gaat erg goed, af en toe wel een wat hogere productie. Er is veel veranderd, maar dat is nog steeds gebaseerd op jouw idee van de managers en daaronder de teams, dus zoveel nu ook niet weer. Ik heb al een tijdje een relatie, als je heel hard in je grijze archief graaft dan ken je haar misschien nog. Zij was een van de bardames van tijdens ons afscheidsfeest. Ik zou het leuk vinden als je haar kon ontmoeten. Ze is een supermeid en wij hebben veel aan elkaar. Misschien wat klefferig, maar ik voel mij compleet als ik bij haar ben. Vorig jaar zijn we samen met vakantie gegaan en ook dat is goed bevallen. Wij zijn naar Turkije gegaan. Hoewel de mensen daar super waren, was het wel erg druk, maar goed, een strandtent, muziek en voldoende Sarap en het is al gauw feest.

Verder heb ik wat rustig aangedaan met mijn sporten. Niet uit luiheid, maar meer omdat mijn relatie en de baan meer dan genoeg tijd opslokken. Echt waar, ik heb nooit geweten dat jij met zoveel zaken bezig was tijdens het werk. Ik heb daar toch aardig voor moeten bijblokken.

Toevallig heb ik twee weken geleden een auto gekocht. Geen nieuwe uiteraard, maar wel een mooie kleine elektrische. Hij gaat lekker snel en is heel zuinig. Wij willen toch wel geregeld stappen en dan het liefst in Amsterdam, dan is het toch wel makkelijk als je dan een auto hebt. Mijn Pa heeft meebetaald aan de auto, dus ik ben er superblij mee.

En jij man, ben jij al iemand tegengekomen? Misschien wat lomp om er meteen mee te komen, maar er is hier ergens in de buurt iemand die daar heel nieuwsgierig naar is. Maar ik denk dat dat hoofdstuk niet aan mij is om op te rakelen. Helaas gaat het wel met wat meer mensen niet zo goed. Ken je Chiman nog? Daar is het niet goed mee gegaan. Volgens mij iets met huiselijk geweld en is hij ook veroordeeld. Dat was al een reden voor van Ghaalen om hem te ontslaan, maar omdat hij op het laatst bijna iedere dag dronken op zijn werk kwam, was het niet meer houdbaar. Hij zit nu thuis, drinkt te veel en komt er eigenlijk niet meer uit. Hij was nooit mijn favoriet, maar dat hij zo laag zou vallen en dan die veroordeling erbij, dat had ik niet verwacht.

Van Jimmy hebben we niet veel meer gehoord. Hij heeft een paar maanden vastgezeten en schijnt nu ergens te werken in de horeca of in de groenvoorziening. Het is maar net aan wie je het vraagt. Zijn vader is nog wel pissig op hem, maar volgens mij is dat meer voor de bühne.

Over je pa kan ik niet zoveel vertellen, want die zie ik eigenlijk nooit. Ik weet wel dat Sam hem af en toe nog wel eens ziet.

Met Samfira gaat het wel ok, niet goed, maar ook niet slecht. Ze werkt ook nog steeds op de administratie, gaat af en toe eens uit met wat vriendinnen, maar verder is ze vaak thuis, jouw huis. Ze was goed van slag toen je weg was, broer. En ik heb het idee dat er nu een vrouwelijke versie van jou in je oude huis zit. Iemand die de relatie tussen jullie niet los kan laten, alleen ben jij het nu dus niet.

Ik vind je brief helemaal super, maar ik hoop wel dat ik je binnenkort kan zien. Dus als je in de gelegenheid bent, bel me, kom langs of wat dan ook. Als je wat moeite hebt met de kosten om hier te komen, laat het me dan ook weten, dan stuur ik je wat op, want dat mag niet de reden zijn dat ik je niet kan zien. Hoe je er ook over denkt, ik laat Samfira wel weten dat je geschreven hebt. Als het je niet bevalt, dan kom je maar naar hier om mij klop te geven ;-).

Ik wens je voorspoed, wijsheid en geluk aan je zijde, broer en ik hoop dat je gauw schrijft of belt, maar liever zie ik je nog. Kan ik eindelijk mijn vriendin eens laten zien wie je nu echt bent.

Jouw broer,

Abbas.

PS. Wat nou PS, daar doe ik toch nooit aan. Ik schrijf alles in mijn brief.

Xavier deed de brief weer terug in de envelop en bekeek vervolgens de envelop van voren naar achteren. Hij stond op en ging aan de tafel op het balkon zitten met pen en papier. Hij wilde meteen terugschrijven, maar hij wist niet goed waar hij wilde beginnen. 'Wat ga ik zeggen, wat kan ik zeggen? Wat is mijn verhaal en hoe ben ik zo rijk geworden? Maar wat een gozer toch, mij helpen met de kosten om daar te komen. Super.'

Ondanks de inspirerende brief lukte het niet om een begin te maken. Uiteindelijk legde hij de spullen opzij en maakt een wandeling in de voorste tuin. Hij hoopte daar inspiratie te vinden, maar er schoot niets te binnen. Hij liep door en genoot van de bossen, de rivier en de vele bospaden van zijn landgoed.

Xavier stopte bij een klein hutje, waar hij wat te drinken pakte uit een koelkast op zonne-energie toen hij in zijn hoofd Amessu hoorde; er was een telefoongesprek voor hem binnengekomen.

Hij gaf een subvocale opdracht om het gesprek door te zetten naar Beau met een notitie voor Beau dat hij onderweg was, hij wilde hier nog even ongestoord van genieten.

Toen hij via de centrale tuin langs het terras naar boven liep, stond Beau hem al op te wachten.

‘Dat was Placide, hij had het over twee projecten die direct aandacht nodig hebben. De pomp en zwevend water. Ik heb het even opgezocht, maar wij hebben geen dossiers onder die naam. Moet ik iets in gang zetten?’

Xavier dacht even na. De pomp was een uitgewerkt plan van hem en had een lange geschiedenis. Maar het noemen van het zwevend water verbaasde hem, want dat was een privé dossier dat alleen Placide kende en dat ging over zijn vader.

Hij had direct na het innen van de prijs aangegeven bij Placide dat hij vier dingen in de gaten wilde laten houden, Abbas, Samfira, zijn vader en de fabriek van Van Ghaalen. Dat hij nu over twee van die dossiers iets hoorde maakte hem ongerust.

Placide was, naast Li Ming en Terry, de enige van zijn huidige team die de achtergrond van Peter, alias Xavier Von Diepenheim, kende. Peter had de Europeesche Landen Loterij gewonnen en dat was een flinke prijs geweest, 363 miljoen euro.

En na wat onderzoek bleek dat als Peter Peter bleef en in Nederland bleef wonen, de fiscus met een aanzienlijk deel van de prijs zou weglopen. Daarom had hij ervoor gekozen voor het geheel legale aanbod om een nieuwe identiteit aan te nemen, iets wat redelijk

standaard bleek te zijn bij het winnen van een grote prijs. Hij had Nederland verlaten.

Voor de rest van zijn team, kennissen en zakenrelaties was hij Xavier Von Diepenheim, een jonge succesvolle zakenman met een flink vermogen.

En nu opeens was er een deur in de wereld van Xavier verschenen die hem naar de wereld van Peter terugleidde.

Hij keek Beau aan.

‘Dank je wel Beau, ik neem wel contact op met Placide. Ik wil het komende uur niet gestoord worden.’

‘Prima, ik zorg ervoor.’

Ondanks het bericht dat hij ontvangen had, gleed er even een glimlach over zijn gezicht.

‘Ja, dat weet ik,’ dacht hij.

Binnen in zijn werkkamer gaf hij Amessu de opdracht om de deuren te sluiten en de verduistering in de ramen te activeren. Terwijl de lichten langzaam aangloeide en de duisternis weer tenietdeed, drukte hij op een knop op zijn mediasysteem.

Na enige tellen gleed er een scherm uit het plafond voor zijn bureau en zag hij Placide aan de andere kant van zijn bureau in 3D verschijnen. Het leek nu net of de bureaus tegenover elkaar stonden.

‘Hi Placide, wat is er aan de hand?’

‘Dag Xavier, sorry voor de onrust, maar ik kreeg net bericht over twee zaken van jou.’

Xavier knikte alleen maar, wat het teken voor Placide was om door te gaan.

‘Ok, eerst maar even het persoonlijk nieuws. Je vader is vanochtend opgenomen in het ziekenhuis en de situatie schijnt zeer ernstig te zijn. De privédetective is nu bezig om meer details te krijgen, maar omdat hij geen familie is doen ze een beetje lastig. Terecht ook, lijkt me. Dus ik kan je geen details geven, maar er wordt gesproken over *weken*. Dat was ook de reden waarom er een rode vlag werd geactiveerd. Dus wat wil je hier mee doen?’

‘Ik moet er even over nadenken, maar ik denk dat we redelijk het scenario gaan volgen wat we eerder hebben uitgewerkt. Aan het einde van dit gesprek zal ik het dossier vrijgeven voor Beau, dan kan ze er meteen mee aan de slag. Het tweede?’

‘De pomp. Dat is op zich beter nieuws, maar niet voor Van Ghaalen. Zoals jij toen al had geanalyseerd komt Van Ghaalen in de problemen door continue te investeren in zijn patenten. Dit maakt overige investeringen en het voorfinancieren moeilijk te realiseren en, zoals je toen ook al voorspeld had, de banken gaan in dit klimaat niet mee investeren zolang zijn cashflow niet voldoende liquide is en enkel in die patenten zit. Dit maakt hem inderdaad kwetsbaar voor overnames en die partijen willen die patenten hebben, maar niet zijn fabriek.’ Hier haalde hij even diep adem; ‘Mokoto Yahoshi heeft dan ook een bod gedaan en doet dit via zijn investeringsfonds. Het lastige is dan ook dat Van Ghaalen niet op de beurs zit met zijn bedrijf en dus geen aandeelhouders heeft, maar hij zit wel klem met zijn betalingen en dat kan dan de verkeerde kant opgaan. Als je het aan mij vraagt dan...,’

hier wachtte Placide even, 'kijk, wij hebben dit plan door en door besproken, totdat we een goede strategie hadden, maar nu heb ik mijn twijfels.'

'Waarom?'

'Veel patenten gaan om de werking en het gebruik van de techniek, maar de afgelopen jaren is daar een stuk softwareontwikkeling en AI bijgekomen die wij nooit hebben meegenomen. Ik denk dan ook dat de plannen die we hebben doorgenomen een veel grotere investering gaan vragen in het geval we dit echt willen exploiteren op een grotere schaal.'

'Welke versie heb jij daar?'

'1.14. Dat was volgens mij de laatste die wij hebben doorgenomen.'

'Ok, dan heb ik wat huiswerk voor je, want ik heb hier 1.16 en die heb ik dan niet centraal gezet, mijn fout. Wacht even.'

Hij logde in op het systeem met zijn vingerafdruk en legde de laatste versie, door het scherm, op het bureau van Placide.

'Maar ik zal die laatste versie in het kort uitleggen. Wat wij besproken hebben was voornamelijk op fabrieksniveau. Dat was, en is, bedoeld als het helpen van een vriend. Maar ik ben er wat meer over na gaan denken en ik heb er aardig wat tijd in gestoken. Waarom ik jou dat vervolgens niet heb verteld komt omdat ik enerzijds qua scenario's nog in een zeer experimentele fase zat, zeker qua software-achtige oplossingen in combinatie met de techniek en materialen, anderzijds dacht ik nog wel tijd genoeg te hebben om het goed uit te werken. Maar het komt neer op het volgende...'. De volgende twee uur waren de mannen bezig met de uitgewerkte scenario's en werden er op het

virtuele scherm tussen hen in verschillende zaken uitgetekend en besproken.

Na ruim twee uur hadden ze de hoofdlijnen opnieuw neergezet en deeltaken werden toegewezen aan de verschillende personen. De eerste stappen waren nu;

- Controle huidige financiële status van de fabriek
- Onderzoeken houding van Gabriel Van Ghaalen om zaken te doen met een derde partij
- Status ontwikkeling van software en AI in combinatie met de techniek en hoe deze was te onderhouden.

Het plan om zijn vader te gaan bezoeken en kijken wat hij kon doen in wat misschien zijn laatste dagen of weken zouden zijn, zou een grotere impact hebben op zijn plannen. Het hield in dat iedereen die hier was terug zou moeten naar zijn huis in België, in Forceterre.

Terwijl hij met Placide nog wat zaken doornam, besloot hij met een klein team terug te reizen. De rest kon dan toch nog wat werkvakantie vieren, als ze dat wilden.

Hij sloot het gesprek af en liet de verduistering uit de ramen verdwijnen. Het uitzicht bleef fenomenaal vanuit zijn werkkamer. De gehele wand achter zijn bureau was van glas en keek uit over zijn terras, tuinen en bossen. Hij voelde zich als een mini heerser van zijn eigen wereld. Hij liet Beau bij zich komen en hij nam de plannen met haar door.

Hij zou, samen met haar, Li Ming, Cong en Zhen teruggaan naar Nederland. Terry zou terugreizen naar Forceterre om wat benodigde

zaken op te halen en zich dan bij hen voegen. Ze zouden, zolang hij bij zijn vader kon zijn, in een hotel verblijven in de buurt van het ziekenhuis. Beau kreeg de taak om dit laatste pas te regelen zodra ze meer nieuws hadden over zijn vader. Ondertussen zou Placide de zakelijke kant in gang zetten.

Het werd een hele lijst, maar voor Xavier was het genoeg om zaken te benoemen en ze dan bij Beau neer te leggen. Ook wat hij niet zei moest geregeld worden, maar dat was haar taak.

'Ik wil net zoveel vrijheid hebben als iemand die alleen woont in een rijtjeshuis. Ik sta op en loop weg, met de gedachten dat wat ik achterlaat goed verzorgd moet worden,' had hij eens tegen Beau gezegd. Dit was niet tegen dovemans oren geweest.

